

Az evangélium elé

(sz.: Gyulyás Pál – d.: Ármos Zoltán)

*dm*⁷   *am*⁷
Egy betlehemi megalázott
*dm*⁷   *am*⁷
ember teremtett új világot,
*B*⁴   *gm*⁷
megteremtette az Igéből,
C   *B*⁴ *bm*⁷   *dm*⁷   *am*⁷ (6-5)
a szeretet szent   semmijéből.

Ezt a világot úgy szerette,
hogy rászögezték egy nagy keresztre,
általverték kezét és térdét
s a Nap is vérzett, ahogy vérzék.

A szél elvitte kiáltását,
vihár széttépte jajgatását,
csend nőtt fölötte, emeletnyi, -
és most se tudják eltemetni.

Milliók ássák újra sírját,
milliók újra a Sátánt hívják
a Föld óriási tüzeből
a mindent alakító éjből.

De Ő alakít most már mindent,
Ő jár fel-alá ereinkben,
Ő támaszt az egeknek létrát,
Ő küld a sötétbe stafétát!

Hogy hullt a földön végig vére
az emberiség ős bünére,
midőn ment vissza a Halálhoz,
ment vissza az Egek Urához!

Karját az ég felé emelte
s elszállt fölötte a föld lelke,
új lélek költözött a Holdba,
új teremtés a bús bolygóba.

Medréből a tenger kilépett,
feljött a földből az enyészet,
a víz és tűz rendje megfordult,
a természet könnye kicsordult.

Ez a könny tartja most a létünk,
ez a könny hoz jövődöt nekünk!
Ha ez a könny most elapadna,
szívünk egyszerre megszakadna,

folyók hirtelen megállnának,
elhúlna szárnya a madárnak,
szikla zuhanna a zöld fűre
s a levegő elsötétülne.